

CAPITOLUL 1
ÎNCEPUTUL

Hei, tu! Da, tu! Vino puțin până la mine!

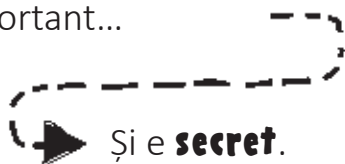
Vino mai aproape!

Mai APROAPE.

Și mai APROAPE...

Nu atât de APROAPE!

OK. Acum fii atent la mine. Trebuie să-ți spun ceva. E foarte important...

Trebuie să rămână doar între mine și tine, nimeni altcineva nu trebuie să știe. Îmi promiți că nu mai spui nimănui? Bine.

Așa, ei bine, știi lumea? Da. Lumea. Chestia aia imensă și rotundă pe care stai acum. Ei bine, era cât pe-aci să se sfârșească. Da, chiar așa. Săptămâna trecută. Și nu într-un mod plăcut.

Ah, a fost o mare,

MARE DEBANDADĂ

iar eu știu exact ce s-a întâmplat – nu mă deranjează să-ți spun și ție, dar nu vreau să mai știe nimeni altcineva. OK? Așadar, îl știi pe

băiețelul acela pe nume Wilf? Hai că-l știi. Da, îl știiiii! E băiatul acela mărunțel de la școală. Are părul cam ciufulit, așa. Iar urechile lui sunt clăpăuge, cam așa. Și are capul atât de plin de idei încât parcă ar fi un stup plin de albine care-și fac bagajele pentru a pleca în vacanță.

Ți-l amintești acum?

Da! El e! Ei bine, el a salvat lumea. A făcut-o.

Pe bune.

Mă rog, WILF nu e chiar un supererou tipic. În primul rând, nu are pelerină. În plus, nu poate să zboare. Sau să se urce pe clădiri înalte. Ceea ce este, probabil, un lucru bun, pentru că lui îi este frică de înălțimi. De fapt, lui îi este frică de multe lucruri – atât de multe încât și-a făcut o listă cu ele, ca să le poată ține minte pe toate. Iată lista.

Lista oficială cu lucrurile de care-mi este frică:

- animale împăiate
- goange-târâtoare cu milioane de piciorușe
- goange-târâtoare care au tot felul de antene mișcătoare în loc de ochi
- monștri marini

• untul de arahide care mi se lipește
pe cerul gurii

• peruci

• patine cu rotile

• molii

• lifturi

• câini care mă aruncă pe fereastră
afară în timp ce dorm

• mustăți răsucite

• pulovere de tip Polo

• Zgomote puternice

• vikingi

Să recunoaștem, nu prea vezi mulți vikingi în ziua de azi, dar asta nu-l împiedică pe Wilf să se teamă că ar putea vedea un viking într-o bună zi. Vezi tu, Wilf e un pic cam înfricat. Adică își face griji tot timpul. Dacă frica ar fi fost o probă

olimpică, lui Wilf i-ar fi fost teamă că poate nu va fi selecționat să participe la olimpiadă. Și poate că ar fi fost cel mai bun lucru să nu fie selecționat, pentru că este alergic la lycra. Dacă stăm să ne gândim, Wilf e alergic la o grămadă de lucruri:

- făină
- lactate
- propria lui mătreață
- flori (mă fac să respir greu)
- vaci (mă fac să strănut)
- cai (mi se înroșesc ochii)
- umezeală (mă face să tușesc)
- mâncarea picantă (mă face să sughiț)

Uneori nu e prea simplu să fii în pielea lui Wilf. Dar este și el bun la o grămadă de lucruri, precum:

- fluierat
- țopăit
- tricotate

Bine, sunt doar trei lucruri la care se pricepe – dar e foarte bun la acele trei lucruri.

Poate fluiera când expiră, poate fluiera când inspiră și poate fluiera într-un mod care seamănă un pic cu sunetul scos de o lăcustă care cântă la un flaut minuscul.

De asemenea, poate țopăi. Săriturile sunt bine-venite. Poate face salturi lungi, salturi înalte și salturi mari de pe un picior pe celălalt. Și e foarte bun la tricotate, lucru care-l ajută să-și

mute gândurile de la toate lucrurile acelea despre care își face atâtea griji.

Wilf locuiește împreună cu sora sa, pe care o cheamă Dot. Sau Murdărica McGinty, mai pe scurt. Ei bine, nu e pe scurt, ci pe lung, de fapt.

Dot are tot felul de cruste pe față și este, de regulă, un pic lipicioasă. Principalele ei preocupări sunt mâncatul lucrurilor și lovitul cu ciocanul. În timpul liber, produce tot felul de mirosuri. Asta pentru că este bebeluș și asta fac bebelușii.

Dot are un ursuleț de pluș favorit care este, în realitate, un purceluș numit Porc. Porc fusese cândva rozaliu și pufos, dar acum e gri și lucios și miroase ca un mop vechi și folosit. Așa se întâmplă atunci când iubești foarte mult niște lucruri, dar nu le speli prea des.

Cel mai bun prieten al lui Wilf e un gândăcel din specia carilor de lemn, pe nume Stuart. Au fost prieteni nedespărțiți încă de pe vremuri, de când Wilf avea cinci ani. Wilf și Stuart sunt suflete pereche. Își înțeleg unul altuia ghidușiile. Le plac aceleași lucruri. Își termină propozițiile unul altuia. De fapt, lucrul acesta nu e adevărat, pentru că Stuart nu poate vorbi, dar nici Wilf nu e prea vorbăreț, așa că, într-un fel, se poate spune că-și termină tăcerile unul altuia.

Stuart îl privește cu admirație pe Wilf. Și-ar fi dorit să aibă și el ideile care-i vin lui Wilf. I-ar fi plăcut să poată fluiera și el ca Wilf. Ba și-ar fi dorit chiar și să poată tricota ca Wilf – dar nu poate face niciunul dintre lucrurile acestea pentru că e micuț, are un creier mic și n-are buze sau degete la mâini.

Uneori, Wilf își dorește să fi fost în locul lui Stuart, pentru că astfel s-ar putea face ghemotoc și ar dispărea atunci când lucrurile se complică. Nu poți face asta dacă ești om. A încercat odată, la o petrecere aniversară, iar cei din jurul său s-au uitat chiorâș la el.

Împreună cu Wilf mai locuiește și mama sa, care e om mare și nu prea are ce face în legătură cu asta, iar Wilf încearcă să fie îngăduitor cu ea. Mama lui are un serviciu foarte complicat, pentru care trebuie să dea multe telefoane, să fie drăguță cu oamenii și să spună multe cuvinte obraznice după ce încheie apelurile telefonice.

În orice caz... unde rămăsesem? Ah, da, la sfârșitul lumii. Așadar, aproape că venise – și era un pic cam foarte înfricoșător, asta pot să-ți spun. Pe cuvântul meu.

Ce?

Ce? Nu ai încredere în cuvântul meu? Trebuie să-ți povestesc ce s-a întâmplat? Dar sunt ocupat și n-am timp!

Psssst. Bine, nu mai insista atât și ascultă-mă cu atenție. O să iau povestea de la începutul începutului...

